

JANINA ÚVAHA

Kamila Chrástová, 7. B

13

„Jaký je rozdíl mezi soukromím a tajemstvím? No, co je to vlastně soukromí? Je to abstraktní podstatné jméno, středního rodu v prvním pádě skládající se z osmi písmen. A tajemství? Přece abstraktní podstatné jméno středního rodu v prvním pádě skládající se z osmi písmen! Rozdíl? Ne, tak takhle by to nešlo.“ Přemítá si Jana.

„Jani, večere,“ ozve se z kuchyně. Jana se otočí a našťavaně položí pero na stůl. Náhle se rozletí dveře a do pokoje vtrhne její pes Šmudla. „Kde jsi byl, ty moje štěstí ušmudlaný,“ řekne Jana a pak si všimne vodítka, které visí pejskovi z tlamy. „Mami, jdeme se Šmudlou ven!“ Práskne vchodovými dveřmi a rozběhne se po cestičce k rybníku. Tady vždy zapomene na všechny starosti. Vnímá jen teplý vítr, jenž čechrá hladinu rybníka, měkkou trávu hladící její bosá chodidla a zapadající slunce, které vše kolem zalévá červení. Jana se posadí na břeh a obejmě Šmudlu kolem krku. Pozorují ono rudé slunce, jak se topí ve vlnách. Jakmile se celé ponoří do vlažné vody, odeberou se k návratu.

„Á princeznička se uráčila přijít domů! Byla jsem se podívat, jak si vedeš s tou úvahou a už se nedivím, že ti chce dát učitel na vysvědčení trojku!“ Přivítá je maminka. „Můžu já za to, že neumím psát slohovky?“ Ohradí se Jana a zmizí v pokoji. Posadí se na postel a začne hladit Šmudlu. „Máma má pravdu, je to poslední příležitost k opravení známky.“ Řekne psovi ležícímu u jejích nohou, vezme si tužku a papír a snaží se psát něco, co by se alespoň trochu podobalo úvaze.

„Hotovo!“ Vykřikne po chvíli. Přiběhne za maminkou a mává jí napsanou úvahou před nosem. Maminka překvapeně uchopí papír a nahlas čte: „Myslím, že pokud bych chtěla najít rozdíly mezi soukromím a tajemstvím, nemohu hledat v češtinářských slovnících, ale ve mně samé. Podle mého názoru už jen samotné slovo soukromí znamená pro každého něco jiného. Pro někoho to může být vše, co začíná v pokoji a končí před vstupem do práce či školy. Jiný to může vnímat jako vlastnictví, kterého se jen tak někdo nesmí dotknout. Předpokládám, že i tajemství je slovo, jež si každý vykládá jinak. Ale já to vidím takto, soukromí má každý jedno, tajemství může mít každý, kolik chce. Pro mě je soukromí malé slovo s velkým významem, je třeba dobře si rozmyslet, komu dáme klíč od svých dveří. V tajemství vidím také velkou důležitost, i když některé po čase na důležitosti postrádá. Kdybych to měla shrnout, řekla bych, že jsou to dvě naprosto stejná slova, avšak se zcela jinými významy. Ale přece mají něco společného. Je to přátelství, co je proplétá do sebe. Jelikož člověk mající jakkoli velké soukromí, přátelství potřebuje a sdělené tajemství je důkaz důvěry mezi přáteli.“

Maminka se s úsměvem podívá na Janu „To je bezva, Jani, ale řekni mi popravdě, neopsala jsi to odněkud?“ Jana se pokusí zatvářít dotčeně, ale nepodaří se jí to, protože má radost, že se její sloh mamince líbí.

Youllalim s mojí dcerou a současně „moje soukromí“